

Sygn. akt IV P 276/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała-Koziół

Protokolant: Grzegorz Łado

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2022 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **P. M.**

przeciwko: **(...) sp. z o.o. w S.**

o należności z tytułu podróży służbowych

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 października 2019r. (data stempla pocztowego k. 32), sprecyzowanym następnie pismem procesowym z dnia 10 marca 2020r., **powód P. M.** wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. kwoty 48.179,62 zł tytułem należności z tytułu podróży służbowych w postaci diet i ryczałtów za noclegi wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 1.500 zł od dnia 15 czerwca 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 lipca 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 września 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 października 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
- 1.500 zł od dnia 15 lutego 2016r. do dnia zapłaty;

- 2.021,20 zł od dnia 23 marca 2017r. do dnia zapłaty;
- 2.284,64 zł od dnia 28 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty;
- 3.443,86 zł od dnia 10 maja 2017r. do dnia zapłaty;
- 2.329,23 zł od dnia 22 lipca 2017r. do dnia zapłaty;
- 2.191,53 zł od dnia 25 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty;
- 2.416,02 zł od dnia 30 września 2017r. do dnia zapłaty;
- 1.828,32 zł od dnia 28 października 2017r. do dnia zapłaty;
- 2.237,45 zł od dnia 2 grudnia 2017r. do dnia zapłaty;
- 1.746,58 zł od dnia 4 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty;
- 2.698,53 zł od dnia 10 września 2018r. do dnia zapłaty;
- 2.795,60 zł od dnia 20 października 2018r. do dnia zapłaty;
- 2.981,33 zł od dnia 24 listopada 2018r. do dnia zapłaty;
- 2.370,58 zł od dnia 28 grudnia 2018r. do dnia zapłaty;
- 3.334,75 zł od dnia 15 lutego 2019r. do dnia zapłaty;

a także zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wyjaśnił, że w okresie spornym, od 15 kwietnia 2016r. do 19 lutego 2019r., pozostawał zatrudniony u pozwanej na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym. Poza wynagrodzeniem zasadniczym powód otrzymywał również dodatki określone w umowie o pracę oraz aneksach do nich. Strony nie określiły jednak należności powoda z tytułu podróży służbowych. Należności te były co prawda wypłacane, jednak w kwotach niższych niż należne i bez ryczałtów za noclegi. W przypadku braku ustaleń stron w tej kwestii pracownikowi przysługują należności określone w przepisach powszechnych.

Powód zaprzeczył, aby kiedykolwiek akceptował post factum wysokość wypłacanych mu z tego tytułu kwot. Powód posiada wiedzę, że w czasie kiedy zatrudnienie jego dobiegało końca pracodawca domagał się od pracowników, aby podpisali oni dokumenty, z których wynikało, że wypłacone im kwoty były prawidłowe. Możliwe, że w tym czasie powstał także regulamin wynagradzania, którego jednak powód nigdy nie zaakceptował.

Powód wskazał, że jeździł do Wielkiej Brytanii, Niemiec i Francji, zaś sporadycznie do Holandii. Jedna podróż trwało około 23-25 dni. W związku z tym, że na karcie kierowcy nie zachowały się dane za część okresu objętego żądaniem pozwu wyliczenia jego należności zostały dokonane przez powoda. Dotyczy to podróży służbowych w okresie od 15 kwietnia 2016r. do 14 lutego 2017r. Powód zakłada, że skoro w tym czasie jego praca polegała na odbywaniu podobnych podróży służbowych to jego miesięczna należność wynosi co najmniej 1.500 zł i takiej kwoty za każdy miesiąc dochodzi.

Powód powołując się na ugruntowane już orzecznictwo SN oraz wyrok TK w kwestii ryczałtów za noclegi nadmienił, że w przypadku braku stosownych postanowień wewnętrznych, kierowcy przysługują należności jak w przepisach powszechnych. Nie ma także sporu w judykaturze, że stawki te dotyczą także diet, jeśli tak jak w tej sprawie, pracodawca nie skorzystał z prawa do określenia wysokości diety zagranicznej w wysokości nie niższej niż dieta krajowa lub jakiegokolwiek wyższej.

W odpowiedzi na pozew **strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.** domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych a także kwoty 17 zł tytułem poniesionej przez pozwaną opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona pozwana w pierwszej kolejności zarzuciła, że z analizy treści pozwu wynika, że powód poza wyrównaniem ryczałtów za noclegi domaga się również diet za wyżywienie. Dodatkowo wbrew twierdzeniom powoda, powód zaakceptował wypłacane mu z tego tytułu kwoty, jak i regulamin wynagradzania.

Strona pozwana wyjaśniła dalej, że od lutego 2016r. tj. od początku prowadzenia działalności gospodarczej, obowiązywał u niej Regulamin pracy i Regulamin wynagradzania, które do dnia dzisiejszego nie zostały zmienione. Powód przy podpisywaniu umowy o pracę w dniu 11 kwietnia 2016r. zapoznał się i potwierdził zapoznanie się z różnymi dokumentami, między innymi z Regulaminem wynagradzania. Poza powodem w tym dniu w spotkaniu brali udział także inni kierowcy i wszyscy oni podpisali wówczas Regulamin wynagradzania. Z uwagi na powyższe powoda obowiązywały postanowienia Regulaminu w zakresie rozliczania podróży służbowych. Strona pozwana dokonując rozliczeń każdej podróży służbowej powoda stosowała zapisy Regulaminu. Różnica pomiędzy żądaną kwotą przez powoda a wypłaconą mu przez pozwaną dotyczy przyjęcia odmiennej kwoty co do diety za wyżywienie. Ryczałty za noclegi pozwana wypłacała w wysokości wskazanej w rozporządzeniu. Co więcej, powód podpisywał rachunki kosztów podróży do każdej podróży służbowej. Powód podpisywał również przeważnie dokumenty „Rozliczenie szczegółowe podróży służbowej”.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 3 lutego 2016r. Przedmiotem jej działalności był w przeważającej części transport drogowy towarów.

Początkowo jedyną osobą zatrudnioną u strony pozwanej była E. F..

Dowód: odpis KRS strony pozwanej, k. 46-51

W dniu 11 kwietnia 2016r. powód wraz z innymi osobami: M. J., S. S., M. K., P. N., M. D. zostali zaproszeni przez E. F. - przedstawiciela strony pozwanej na spotkanie w V. Serwis w P., gdzie wynajęto salę konferencyjną w celu podpisania umowy o pracę.

Początkowo pracownicy mieli rozpocząć pracę w lutym 2016r., jednak ostatecznie termin ten został przesunięty na kwiecień 2016r.

Podczas spotkania powód zawarł ze stroną pozwaną umowę o pracę na czas określony do dnia 15 kwietnia 2016r. do dnia 31 grudnia 2016r., na podstawie której został zatrudniony na stanowisku kierowcy pojazdu powyżej 3,5 (...), w pełnym wymiarze czasu pracy. Wynagrodzenie miesięczne brutto określono jako: podstawa płacy zasadniczej 2.000 zł brutto, dodatkowe miesięczne wynagrodzenie zryczałtowane brutto obejmujące ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, ryczałt za pracę w porze nocnej, ryczałt na poczet wynagrodzenia za dyżur określone w zał. nr 1 do umowy o pracę w łącznej kwocie 967 zł tj. razem 2.967 zł oraz premia uznaniowa określona w Regulaminie wynagradzania.

Umowa o pracę została podpisana przez powoda w dniu spotkania tj. 11 kwietnia 2016r. Poza umową o pracę powód podpisał także załącznik nr 1 do umowy o pracę z dnia 11 kwietnia 2016r., który wskazywał, że dodatkowe miesięczne zryczałtowane brutto obejmuje:

1. ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych:

a) 15 godzin z dodatkiem 100% stawki osobistego zaszeregowania;

1.850 zł: 168 godz. = 11,01 zł;

$(11,01 \times 15 \text{ godz.}) + 100\% = 330,30 \text{ zł};$

b) 20 godzin z dodatkiem 50% stawki osobistego zaszeregowania:

I. $1.850 \text{ zł} : 168 \text{ godz.} = 11,01 \text{ zł};$

II. $(11,01 \times 20 \text{ godz.}) + 50\% = 330,30 \text{ zł};$

Razem 660,60 zł.

2. ryczałt za pracę w porze nocnej:

- ryczałt za 40 godzin pracy w porze nocnej;
- obliczona z minimalnego wynagrodzenia za pracę;
- $(1.850 \text{ zł} : 168 \text{ godz.}) \times 20\% = 2,20 \text{ zł};$
- $2,20 \text{ zł} \times 40 \text{ godz.} = 88 \text{ zł}.$

3. wynagrodzenie za czas dyżuru:

1. Wynagrodzenie a 40 godz. Dyżuru;

2. $1.850 \text{ zł} : 168 \text{ godz.} = 11,01 \text{ zł};$

3. $(11,01 \text{ zł} \times 40 \text{ godz.}) \times 50\% = 220,20 \text{ zł}.$

Łącznie 968,80 zł, przyjęto 967 zł.

Załącznik ten został podpisany przez powoda również w dniu 11 kwietnia 2016r.

W punkcie 5 umowy o pracę powód zobowiązał się do przestrzegania przepisów zawartych w regulaminie pracy i regulaminie wynagradzania.

Powód własnoręcznie podpisał umowę o pracę.

Dowód: umowa o pracę na czas określony z dn. 11.04.2016r., k. 11

załącznik nr 1 z dn. 11.04.2016r., k. 12

zeznania świadka E. F., k. 543, 547

zeznania świadka M. J., k. 566

zeznania świadka K. S., k. 600

zeznania świadka P. N., k. 612

zeznania świadka M. K., k. 632

wyjaśnienia powoda

Na spotkaniu w dniu 11 kwietnia 2016r. umowę o pracę podpisały także pozostałe osoby: M. J., S. S., M. K., P. N. oraz M. D.. Wszyscy pracownicy zostali zatrudnieni na stanowisku kierowcy.

Poza podpisaniem umów o pracę oraz zał. do umowy o pracę nr (...) pracownicy, w tym powód, podpisali także:

- podstawowe czynności i obowiązki kierowcy wykonujący przejazd krajowy i międzynarodowy;
- oświadczenie o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie;
- umowę o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie;
- oświadczenie o wysokości uzyskanej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie; emerytalne i rentowe z innego źródła w danym roku kalendarzowym;
- oświadczenie kierowcy o wymiarze zatrudnienia;
- oświadczenie o stałym miejscu zamieszkania;
- oświadczenie o zamiarze opodatkowania z małżonkiem;
- oświadczenie pracownika dla celów obliczania miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych;
- prośba o przekazywanie wynagrodzenia na wskazany rachunek bankowy;
- kwestionariusz osobowy;
- oświadczenie o niepozostawaniu w zatrudnieniu u innego pracodawcy.

Cała dokumentacja pracownicza została przygotowana przez firmę zewnętrzną - Ośrodek (...), która także rozlicza i ewidencjuje czas pracy kierowców. Dokumenty zostały przygotowane przez firmę już w dniu 20 lutego 2016r., stąd ta data widnieje na wszystkich powyższych dokumentach pracowniczych. Strona pozwana planowała bowiem zatrudnić kierowców już w lutym 2016r., jednak ostatecznie z uwagi na problemy organizacyjne zatrudnienie pracowników przesunięto na kwiecień 2016r.

Przedstawiciele firmy (...) oraz R. S. byli obecni na spotkaniu w dniu 11 kwietnia 2016r. i przeprowadzili oni szkolenia przyszłym pracownikom z czasu pracy kierowców.

Firma zewnętrzna BHP Efekt D. C. przeprowadziła natomiast szkolenie z zakresu BHP.

E. F. przedstawiła pracownikom ustne warunki finansowe zatrudnienia. Wówczas przekazała im, że będą oni otrzymywać wynagrodzenie za pracę w wysokości 4.000 zł podstawy plus delegacje i diety, łącznie około 8.000-8.500 zł, bez względu na to do jakich krajów będą udawać się w trasy.

Dowód: dokumenty osobowe powoda: umowa o pracę z dn.11.04.2016r., zał. nr 1 do umowy o pracę z dn. 11.04.2016r., karta szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP, zakres obowiązków i odpowiedzialności kierowcy, prośba o przekazywanie wynagrodzenia na wskazany rachunek bankowy, kwestionariusz osobowy, oświadczenie PIT-2, oświadczenie o stałym miejscu zamieszkania, oświadczenie o zamiarze opodatkowania z małżonkiem, oświadczenie o niepozostawaniu w zatrudnieniu u innego pracodawcy, oświadczenie o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, umowę o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, oświadczenie kierowcy o wymiarze zatrudnienia, podstawowe czynności i obowiązki kierowcy wykonujący przejazd krajowy i międzynarodowy, k. 103-125

zeznania świadka M. J., k. 566, 677

zeznania świadka K. S., k. 600

Na spotkaniu w dniu 11 kwietnia 2016r. E. F. poinformowała również przyszłych pracowników o tym, że u strony pozwanej obowiązuje Regulamin pracy i Regulamin wynagradzania.

Regulamin wynagradzania został opracowany na przełomie stycznia i lutego 2016 r. przez firmę (...). S. S. podpisał oświadczenie o zapoznaniu się z Regulaminem wynagradzania.

Na pytania kierowców dotyczące regulaminów odpowiadał na spotkaniu K. S..

Dowód: zeznania świadka S. S., k. 556

zeznania świadka E. F., k. 543, 547

zeznania świadka K. S., k. 600

zeznania świadka P. N. k. 678

Na oświadczeniu datowanym na dzień 20 lutego 2016r. o treści: „Potwierdzam własnoręcznym podpisem, że w związku z podjęciem zatrudnienia w firmie pod nazwą (...) Sp. z o.o. na stanowisku ... zostałem zapoznany z Regulaminem Pracy oraz z Regulaminem wynagradzania.”

Powód wpisał własnoręcznie w górnym lewym rogu oświadczenia swoje imię i nazwisko.

Po wydrukowanych słowach „na stanowisku” powód napisał własnoręcznie słowo „kierowcy”.

Powód nie jest pewien, czy złożył parafkę pod oświadczeniem.

Zgodnie z wnioskami biegłego, podpis (parafka) w prawym dolnym rogu oświadczenia, gdzie jest miejsce na podpis pracownika, nie należy do powoda.

Dowód: oświadczenie z dn. 20.02.2016r., k. 126

opinia biegłego sądowego z zakresu grafologii, k. 716- 728

wyjaśnienia powoda, k. 650v

W dniu 28 grudnia 2017r. strony podpisały aneks do umowy o pracę, na mocy którego czas obowiązywania umowy o pracę z dnia 11 kwietnia 2016r. uległ przedłużeniu – na czas nieokreślony.

Powodowi zaproponowano następujące warunki płacy:

- podstawa płacy zasadniczej 2.100 zł brutto;
- dodatkowe miesięczne wynagrodzenie brutto obejmujące: ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych – 806,25 zł, ryczałt za pracę w porze nocnej – 62,50 zł, wynagrodzenie za czas dyżuru – 131,25 zł tj. razem 1.000 zł

Łącznie wynagrodzenie wynosi 3.100 zł brutto.

Dowód: aneks do umowy o pracę z dn. 28.12.2017r., k. 13

Powód wykonywał pracę na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym. Trasy międzynarodowe trwały około 23-25 dni.

Trasy jakie wykonywał powód obejmowały kraje takie jak: Wielka Brytania, Niemcy, Francja oraz Holandia.

Dowód: zeznania świadka M. J., k. 677

Delegacje były rozliczane przez stronę pozwaną w następujący sposób:

- dieta z tytuł podróży zagranicznej wynosiła 20 euro;

- ryczałt w wysokości określony Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Dowód: zeznania świadka K. S., k. 600

Po powrocie kierowców z delegacji wypełniali oni polecenia wyjazdu służbowego, które zeskanowane wraz z plikiem danych czytanych z karty kierowcy były wysyłane do firmy zewnętrznej U-S., która przesyłała do strony pozwanej rozliczone kwoty za delegacje, które były należne kierowcom. Rozliczenia były przekazywane do księgowości do zapłaty.

W poleceniach wyjazdów służbowych kierowcy wpisali kraje, w których pracowali, przekroczenia poszczególnych państw, wpisywali godziny pracy, tankowania, wszelkie kwity wynikające z zapłaty za parking.

Dowód: zeznania świadka N. B., k. 572

Za wykonanie podróży służbowych w okresie od 14 lutego 2017r. do 31 stycznia 2019r. powód otrzymał następujące należności:

- za pierwszą podróż w 2016 r. – 3.698,07 zł;
- za podróż w okresie 3 maja-8 maja 2016r. – 1.105,90 zł;
- za podróż w okresie 24 maja-14 czerwca 2016r. – 6.339,44 zł;
- za podróż w okresie 22 czerwca-22 lipca 2016r. – 9.317,03 zł;
- za podróż w okresie 1 sierpnia-2 września 2016r. – 10.313,12 zł;
- za podróż w okresie 14 września-6 października 2016r. – 6.001,03 zł;
- za podróż w okresie 30 listopada-23 grudnia 2016r. – 6.946,00 zł;
- za podróż w okresie 1 grudnia-23 grudnia 2016r. – 557,86 zł;
- za podróż w okresie 3 stycznia-15 stycznia 2017r. – 3.090,43 zł;
- za podróż w okresie 15 stycznia-3 lutego 2017r. – 5.474,60 zł;
- za podróż w okresie 14 lutego-8 marca 2017r. – 6.818,31 zł;
- za podróż w okresie 20 marca-13 kwietnia 2017r. – 7.550,19 zł;
- za podróż w okresie 21 kwietnia-26 maja 2017r. – 10.160,24 zł;
- za podróż w okresie 12 czerwca-7 lipca 2017r. – 7.701,00 zł;
- za podróż w okresie 17 lipca-10 sierpnia 2017r. – 7.187,79 zł;
- za podróż w okresie 21 sierpnia-15 września 2017r. – 7.126,73 zł;
- za podróż w okresie 25 września-13 października 2017r. – 4.795,54 zł;
- za podróż w okresie 23 października-17 listopada 2017r. – 7.701,00 zł;
- za podróż w okresie 25 czerwca-20 lipca 2018r. – 7.701,00 zł;

- za podróż w okresie 30 lipca-25 sierpnia 2018r. – 7.700,80 zł;
- za podróż w okresie 10 września-5 października 2018r. – 6.871,67 zł;
- za podróż w okresie 16 października-9 listopada 2018r. – 6.709,97 zł;
- za podróż w okresie 20 listopada-13 grudnia 2018r. – 7.704,93 zł;
- za podróż w okresie 3 stycznia-31 stycznia 2019r. – 7.935,62 zł.

Strona pozwana przyznając powodowi powyższe należności z tytułu podróży służbowych - co do diet stosowała się do zapisów wynikających z Regulaminu wynagradzania (§16), natomiast rozliczając ryczałty za noclegi stosowała zapisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Dowód: bezsporne, a ponadto:

potwierdzenia przelewów, k. 130-133

miesięczne karty pracy powoda, stwierdzenie pobytu służbowego, rachunek kosztów podróży, rozliczenie szczegółowe podróży ,lista płac, k. 134-392

Uwzględniając jedynie przepisy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej należne powodowi kwoty za powyższe podróże służbowe kształtowałyby się następująco:

- za podróż w okresie 14 lutego-8 marca 2017r. – 8.839,51 zł, różnica 2.021,20 zł;
- za podróż w okresie 20 marca-13 kwietnia 2017r. – 9.834,83 zł, różnica 2.284,64 zł;
- za podróż w okresie 21 kwietnia-26 maja 2017r. – 13.604,10 zł, różnica 3.443,86 zł;
- za podróż w okresie 12 czerwca-7 lipca 2017r. – 10.030,23 zł, różnica 2.329,23 zł;
- za podróż w okresie 17 lipca-10 sierpnia 2017r. – 9.379,32 zł, różnica 2.191,53 zł;
- za podróż w okresie 21 sierpnia-15 września 2017r. – 9.542,75 zł, różnica 2.416,02 zł;
- za podróż w okresie 25 września-13 października 2017r. – 6.623,86 zł, różnica 1.828,32 zł;
- za podróż w okresie 23 października-17 listopada 2017r. – 9.938,45 zł, różnica 2.237,45 zł;
- za podróż w okresie 25 czerwca-20 lipca 2018r. – 9.447,58 zł, różnica 1.746,58 zł;
- za podróż w okresie 30 lipca-25 sierpnia 2018r. – 10.399,33 zł, różnica 2.698,53 zł;
- za podróż w okresie 10 września-5 października 2018r. – 9.667,27 zł, różnica 2.795,60 zł;
- za podróż w okresie 16 października-9 listopada 2018r. – 9.691,30 zł, różnica 2.981,33 zł;
- za podróż w okresie 20 listopada-13 grudnia 2018r. – 9.7445,51 zł, różnica 2.370,58 zł;
- za podróż w okresie 3 stycznia-31 stycznia 2019r. – 11.270,37 zł, różnica 3.334,75 zł.

Dowód: bezsporne, a ponadto:

rozliczenie podróży służbowych przedstawione przez powoda, k. 16-31

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia kwoty 48.179,62 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi liczonymi od wskazanych w pozwie kwot i dat. Strona pozwana wnosila o oddalenie powództwa w całości.

Rozważania w przedmiocie zgłoszonego przez powoda roszczeń należy zacząć od art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. Nr 92, poz. 879), zgodnie z którym podróżą służbową jest każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy: a) przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub b) wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego. W art. 4 pkt 4 lit. a cytowanej ustawy mowa o siedzibie pracodawcy, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki, oraz o innych miejscach prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności takich jak filie, przedstawicielstwa i oddziały.

Zgodnie z art. 21a cytowanej ustawy, kierowcy w podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

Stosownie do unormowania zawartego w przepisie art. 77⁵ § 3 k.p., warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż państwowa lub samorządowa jednostka sfery budżetowej określa się w układzie zbiorowym pracy lub regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Zgodnie z przepisem art. 77⁵ § 4 k.p. postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju lub poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika zatrudnionego w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej.

W myśl art. 77⁵ § 5 k.p. w przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2. W art. 77 (5) w § 2 k.p. przewidziano, że minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

Na podstawie upoważnienia zawartego w przepisie art. 77⁵ § 2 k.p., Minister Pracy i Polityki Społecznej wydał w dniu 19 grudnia 2002 r. rozporządzenie w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1990; dalej również jako rozporządzenie z dnia 19 grudnia 2002 r.) oraz rozporządzenie w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1991), jak również aktualnie obowiązujące rozporządzenie z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce

sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013 poz.167; dalej również jako rozporządzenie z dnia 29 stycznia 2013 r.).

W przepisie § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju wskazano, że za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia (ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu (ust. 2) Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg (ust. 4).

Natomiast zgodnie z unormowaniem zawartym w § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej ustawodawca wskazał, że za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia. Stosownie do regulacji zawartej w § 16 ust. 2 rozporządzenia, w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1, przy czym ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. Przepisów powyższych nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg (§ 16 ust. 4).

W uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r. (sygn. akt II PZP 1/14, L.) wskazano, iż zapewnienie pracownikowi – kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym – nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy (por. także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt I PZP 3/14, L.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt II PK 111/15, L.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt II PK 148/15, L.).

Z poglądów judykatury wynika przy tym, że pracodawcy spoza sfery budżetowej mogą ustalać we własnym zakresie warunki wypłacania pracownikom należności z tytułu podróży służbowej. Pracodawcy uprawnieni są do odmiennego regulowania w aktach prawa wewnątrzzakładowego należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową – zarówno w sposób korzystniejszy, jak i mniej korzystny dla pracownika w porównaniu ze stawką przewidzianą w aktach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. Postanowienia prawa wewnętrznego nie mogą jedynie ustalać diety za dobę podróży na obszarze kraju jak i poza jego granicami na poziomie niższym niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, określona dla pracownika sfery budżetowej w stosownym rozporządzeniu ministra właściwego do spraw pracy.

Za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego można więc obecnie przyjąć pogląd, że jeżeli należności z tytułu kosztów podróży służbowej kierowców określone są w układzie zbiorowym, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę, to nie stosuje się wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. przepisów o należnościach z tytułu podróży służbowej pracowników sfery budżetowej. Wynika stąd, że określone w tych aktach należności mogą być niższe niż należności przewidziane dla sfery budżetowej. Można tu wskazać na wyroki z dnia 13 sierpnia 2015 r., II PK 241/14, OSNP 2017, nr 7, poz. 80; z dnia 14 lutego 2017 r., I PK 77/16, LEX nr 2258054; z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 300/15, LEX nr 2241391; z dnia 9 marca 2017 r., I PK 309/15, LEX nr 2238705; z dnia 30 marca 2017 r., II PK 16/16, LEX nr 2306363; z dnia 28 marca 2017 r., II PK 28/16, niepubl.; z dnia 27 kwietnia 2017 r., I PK 90/16, LEX nr 2278298 i z dnia 30 maja 2017 r., II PK 122/16, niepubl. Pogląd ten – przy przyjęciu, że podróż służbowa kierowcy jest szczególnym

rodzajem podróży służbowej – ma oparcie w art. 77⁵ § 3 i 4, które w zakresie kosztów podróży służbowej w sferze pozabudżetowej przyznają pierwszeństwo autonomicznym źródłom prawa pracy i umowie o pracę przed regulacjami dotyczącymi sfery budżetowej (z wyjątkiem diety) (Maniewska, Eliza. Art. 77(5). W: Komentarz aktualizowany do Kodeksu pracy. System Informacji Prawnej LEX, 2018).

W niniejszej sprawie strony były zgodne zarówno co do faktu zatrudnienia powoda oraz wysokości dochodzonego przez niego roszczenia. Bezsprzecznie również wyliczenia obu stron różniły się jedynie tym, że powód w swoich obliczeniach przyjął wysokość świadczeń wynikających z przepisów powszechnie obowiązujących, natomiast strona pozwana oparła swoje wyliczenia na Regulaminie wynagradzania.

Zatem skoro wysokość roszczeń powoda nie była sporna - Sąd nie dopuszczał w niniejszej sprawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości w celu obliczenia kwot należnych powodowi, bowiem strony były zgodne co do ich wysokości. Pełnomocnik strony pozwanej w piśmie z dnia 12 września 2022r. oraz pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 19 września 2022r. zgodnie wskazywali, że nie wnoszą o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rozliczania czasu pracy kierowców.

Wobec takiego stanu rzeczy niniejsze postępowanie zmierzało do ustalenia, czy powoda obowiązywał Regulamin wynagradzania, w oparciu o który strona pozwana dokonywała rozliczenia należności z tytułu podróży służbowych. Powód twierdził bowiem, że strony nie określiły w żaden sposób należności powoda z tytułu podróży służbowych. Przyznał co prawda, że kwoty te były mu przyznawane, jednak w niższych kwotach niż należne – wynikające z przepisów powszechnych. Przede wszystkim jednak powód kategorycznie zaprzeczał, aby kiedykolwiek zapoznał się z Regulaminem wynagradzania i aby podpisał oświadczenie o zapoznaniu się z jego treścią.

Jak ustalono w toku sprawy, jak wskazywali zgodnie wszyscy świadkowie, na spotkaniu organizacyjnym w dniu 11 kwietnia 2016r. doszło do podpisania umów o pracę z pracownikami i innych dokumentów, a także do wyjaśnienia przez E. F. i K. S. wątpliwości co do przedstawionych przez pracodawcę do podpisu dokumentów. Zeznania świadków różniły się jednak w zakresie twierdzeń dotyczących Regulaminu wynagradzania. E. F. i zeznała, że wszyscy kierowcy zostali zapoznani z Regulaminem wynagradzania, a ich wątpliwości co do treści regulaminu wyjaśnił K. S.. K. S. złożył zeznania zgodne w całości z zeznaniami E. F.. Wskazał, że przygotował regulamin, a na spotkaniu przedstawiano zasady rozliczania czasu pracy kierowców i omawiano regulamin. Powód wyjaśnił, że podpisał umowę o pracę, złożył podpis nad oświadczeniem o zapoznaniu się z Regulaminem wynagradzania, wpisał słowo „kierowcy” w treści oświadczenia i nie jest pewien, czy złożył parafkę pod oświadczeniem, ale z żadnym regulaminem nie był zapoznany. Świadek M. J. zeznał, że na spotkaniu było bardzo dużo dokumentów do podpisania, ale żadnego regulaminu nie przedstawiono, a jeśli podpisał oświadczenie lub regulamin, to „nieświadomie”. Wskazywał, że mimo że nie wypłacano mu tego, co się należało, nie domagał się dodatkowych pieniędzy, bo nie miał na to czasu i siły. Świadek ten został dyscyplinarnie zwolniony przez pozwaną, co zakwestionował, w sądzie zawarto ugodę. Świadek M. K. twierdził, że na spotkaniu wszyscy dostali jedynie 2-3 stronicową umowę. Wskazał, że podpisał oświadczenie o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania, choć pod samym regulaminem nie ma jego podpisu. Świadek P. N. zeznał, że każdy z kierowców otrzymał bardzo duży plik dokumentów, wśród nich regulamin, którego zapis świadek N. zakwestionował, i który został wykreślony. Wskazał, że podpisał regulamin, i wydaje mu się, że wszyscy inni też. Świadek S. S. zeznał, że podczas spotkania regulamin pracy był omawiany, że było dużo dokumentów, że podpisał regulamin, że inni również otrzymani takie same dokumenty do podpisania, choć nie widział, czy je podpisali. Świadek N. B., zatrudniona od 2018 r., nie miała bezpośredniej wiedzy o przebiegu spotkania, wskazała jednak, że nikt nie nakłaniał powoda do podpisania dokumentów z datą wsteczną, bo były one podpisane podczas pierwszego spotkania i potwierdziła, że pozwana wszystkie należności wypłacała kierowcom zgodnie z regulaminami, inaczej bowiem odeszliby z firmy.

Strona pozwana przedłożyła z odpowiedzią na pozew treść Regulaminu wynagradzania, a także oświadczenie, z którego wynikało, że powód zapoznał się z treścią tego regulaminu przed podjęciem zatrudnienia u strony pozwanej, co potwierdził on parafką na oświadczeniu w miejscu oznaczonym jako „podpis pracownika”, powód jednak podnosił,

że nie wie, czy to jego podpis, i wnosił o powołanie dowodu z opinii biegłego grafologa, który jednoznacznie wskaże, czy podpis ten złożył osobiście powód.

Wobec powyższego Sąd uznając, że wyjaśnienie tej kwestii wymaga wiadomości specjalnych zgodnie z wnioskiem powoda dopuścił dowód z opinii biegłego grafologa celem ustalenia, czy na przedmiotowym oświadczeniu widnieją podpisy powoda zarówno nad oświadczeniem (w lewym górnym rogu) jak i pod treścią oświadczenia (prawy dolny róg), a także czy to powód podpisał umowę o pracę zawierającą oświadczenie o zobowiązaniu się do przestrzegania regulaminu wynagradzania.

Wobec złożenia przez powoda przed przekazaniem akt biegłej oświadczenia, że to on podpisał umowę o pracę, biegła odstąpiła od badania podpisu pod umową powoda o pracę.

W złożonej opinii biegła jednoznacznie wskazała, że podpis widniejący w lewym górnym rogu na oświadczeniu został nakreślony przez powoda. Natomiast nieczytelny podpis (parafka) złożony w dolnym prawym rogu oświadczenia nie został nakreślony przez powoda.

Zastrzeżeń do powyższych opinii nie złożyła żadna ze stron, jednakże zmienił swoje stanowisko co do napisania słowa „kierowcy” w treści oświadczenia i wniósł z ostrożności procesowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa celem ustalenia czy słowa „kierowcy” na oświadczeniu zostało nakreślone przez powoda wskazując, że to nie on dokonał uzupełnienia tego słowa w wykropkowanym miejscu na przedmiotowym oświadczeniu.

Sąd uznając jednak, że kwestia ta nie ma ostatecznie znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, oddalił wnioski dowodowe powoda w tym zakresie. Sąd uznał ponadto za wiarygodne wcześniejsze zeznania powoda, w których jednoznacznie wskazał on, że wpisał słowo „kierowcy” w treści oświadczenia, uznając, że późniejsza zmiana stanowiska wynikała jedynie z wniosków opinii biegłego i miała na celu obronę przyjętej przez powoda linii procesowej.

Biorąc pod uwagę zeznania świadków – pracowników i współpracowników pozwanej, a także części zatrudnionych w tym samym dniu co powód kierowców, zgromadzone dokumenty – w tym podpisaną przez powoda umowę o pracę zawierającą m.in. zobowiązanie powoda, że będzie przestrzegał regulaminu pracy i wynagradzania, a także fakt wpisania przez powoda nazwiska nad oświadczeniem o zapoznaniu się z regulaminem i ustalony przez Sąd na podstawie zeznań powoda fakt wpisania przez niego słowa „kierowcy” w treści oświadczenia, a ponadto mając na uwadze pozostałe istotne okoliczności sprawy – fakt, że powód był zatrudniony przez pozwanego przez kilka lat, nie kwestionował otrzymywanego wynagrodzenia i był – jak zeznała E. F. – jedynym kierowcą, który skierował sprawę o wynagrodzenie do sądu, Sąd Rejonowy uznał, że pomimo niepotwierdzenia przez grafologa, że parafka pod oświadczeniem o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania została złożona przez powoda, nie ulega wątpliwości w świetle pozostałych dowodów, że powód wiedział o obowiązującym u pozwanego regulaminie i zapoznał się lub przynajmniej miał możliwość zapoznania się z jego treścią, a nade wszystko treść tych zapisów, a tym samym dokonywanych comiesięcznie rozliczeń przez lata akceptował.

Sąd uznał, że stanowisko prezentowane powoda w procesie było nielogiczne, niekonsekwentne i nieprzekonujące. Powód nie by w stanie jednoznacznie wskazać, czy złożył podpis pod oświadczeniem o zapoznaniu się z dokumentem, który miał bezpośredni wpływ na wysokość jego wynagrodzenia. Wskazywał, że to może, ale nie musi być jego parafka. Ponadto najpierw jednoznacznie potwierdził, że wpisał słowo „kierowcy” w oświadczeniu, a po wydaniu opinii przez biegłego grafologa powziął wobec tej kwestii wątpliwości, i domagał się ponownego opiniowania sprawy. Świadkowie, którzy potwierdzili wersję powoda o nieprzedłożeniu im podczas spotkania Regulaminu wynagradzania również zeznawali w tej kwestii sprzecznie i niewiarygodnie. Świadek K. – inaczej niż pozostali świadkowie, którzy potwierdzili, że na pierwszym spotkaniu przedstawiono wszystkim liczne dokumenty do zapoznania i podpisania, zeznał niewiarygodnie, że wszystkim przedstawiono 2-3 strony umowy, i żadnych innych dokumentów. Świadek M. J. niewiarygodnie tłumaczył, że żadnego regulaminu mu nie przedstawiono, a jeśli podpisał oświadczenie lub regulamin, to „nieświadomie”, a jednocześnie nie potrafił wyjaśnić, dlaczego kontynuował zatrudnienie u pozwanej mimo braku prawidłowego wynagrodzenia - wskazywał, że na domaganie się dopłaty „nie miał czasu i siły”.

Z tych samych względów niewiarygodne jest zdaniem Sądu stanowisko powoda. Po pierwsze powód podpisał – jak sam wskazał – umowę o pracę, w której zobowiązał się m.in. do przestrzegania regulaminu wynagradzania. Po drugie przez kilka lat kontynuował zatrudnienie u pozwanej, chociaż co miesiąc – jak wynika z wyliczenia powoda – otrzymywał jego zdaniem znacznie zaniżone kwoty, gdyż łącznie pracodawca nie wypłacił mu należnych jego zdaniem niemal 50.000 zł. Co więcej – powód napisał własnoręcznie swoje imię i nazwisko przynajmniej bezpośrednio nad oświadczeniem o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania. Wszystkie te okoliczności wskazują na to, że powód od dnia podpisania umowy o pracę wiedział, iż regulamin wynagradzania u pozwanej obowiązuje, zobowiązał się w umowie o pracę do jego przestrzegania, nie twierdził w czasie zatrudnienia, że nie przedłożono mu regulaminu wynagradzania i że chce się z nim zapoznać, a nadto akceptował przez lata dokonywane na jego podstawie rozliczenia świadczeń z tytułu podróży służbowych.

Za logiczne, spontaniczne i wiarygodne Sąd uznał zeznania E. F.. Ich treść potwierdził m.in. K. S., N. B., P. N. i S. S..

Pracodawca niewątpliwie wskazał na istnienie i obowiązywanie regulaminu wynagradzania już w umowie powoda o pracę. Na tej podstawie wypłacał powodowi świadczenia z tytułu podróży służbowych. Pracodawca ma obowiązek poinformować pracownika o obowiązującym go regulaminie i umożliwić zapoznanie się z nim. Powód był o regulaminie wynagradzania poinformowany i zobowiązał się go przestrzegać w umowie o pracę podpisanej bezspornie przed zatrudnieniem. W świetle zgromadzonych dowodów brak podstaw do przyjęcia, że nie mógł się z tym regulaminem zapoznać (by domagał się kiedykolwiek okazania regulaminu) lub by nie znał jego treści, nie akceptowałby bowiem zdaniem Sądu przez tak długi okres wysokości wypłaconych przez pozwanego świadczeń.

Uzyskanie przez pracodawcę podpisu pracownika pod oświadczeniem o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania jest niewątpliwie dla pracodawcy korzystne dowodowo w razie ewentualnego sporu co do treści łączącego strony stosunku pracy. Nie jest to jednak jedyny dowód, jaki pracodawca może przedstawić celem wykazania, że pracownik miał możliwość zapoznania się z regulaminem.

Na marginesie wskazać należy, że w ocenie Sądu Rejonowego korzystne dla obu stron stosunku pracy jest sprawdzenie, czy druga strona podpisała każdy dokument osobiście (najlepiej bez obecności innych osób) i czy posłużyła się czytelnym, możliwym do stosunkowo łatwej weryfikacji podpisem, czy też podpisem nieczytelnym lub nieczytelną parafką. Podnoszone przez pozwanego okoliczności, że niektórzy pracownicy specjalnie podpisują lub parafkują dokumenty w sposób utrudniający późniejszą weryfikację, są bowiem trudne do wykazania w razie sporu sądowego. Z doświadczenia orzeczniczego wynika, że zdarzają się przypadki osób posługujących się np. dwoma nie podobnymi do siebie podpisami, podpisujących się zamiennie prawą i lewą ręką, a także przypadki celowego przedłożenia dokumentu podpisanego przez inną osobę celem późniejszego podważenia prawdziwości podpisu. Żadna z tych okoliczności nie została, co należy podkreślić, zarzucona powodowi ani wykazana w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie biegła sądowa grafolog wskazała, że parafka pod oświadczeniem o zapoznaniu się z regulaminem wynagradzania nie została w jej ocenie nakreślona przez powoda. Sąd uwzględnił przy rozstrzygnięciu wnioski opinii, nie znajdując podstaw do jej podważenia. W ocenie Sądu ostatecznie dowód ten nie miał jednak w sprawie znaczenia kluczowego, przesądzającego rozstrzygnięcie. Bez względu bowiem na to, kto i w jakich okolicznościach złożył parafkę pod oświadczeniem, pozostałe przedstawione w procesie dowody potwierdziły bowiem, że powód był związany regulaminem wynagradzania obowiązującym u pozwanej, że o jego istnieniu i treści wiedział, zobowiązał się do jego przestrzegania i akceptował dokonywane na jego podstawie rozliczenia przez kilka lat zatrudnienia, podobnie jak akceptowali je inni zatrudnieni u pozwanej kierownicy.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie I sentencji wyroku oddalił powództwo w całości.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z par. 2 ust. 5 i par. 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W punkcie III wyroku na podstawie art. 113 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciążył Skarb Państwa.